

6 Stručně k popisu rukopisů

(Hlaváček, Úvod, s. 48-74)

V našem prostředí vypracovali pravidla pro popis rukopisů pracovníci Komise pro soupis a studium rukopisů: Zásady popisu rukopisů. Sborník Národního muzea C 28-2, 1983, s. 49-96. Pro kolokvium je vybráno jen několik termínů, které zařazují do kontextu některých aspektů vnějšího i vnitřního popisu.

Středověká kniha měla formu **codexu** (špalíčku).

Složky pergamenu (posléze papíru) jsou prošity stehy, které pak obšívají vazy vedoucí napříč hřbetem. Přečnívající konec vazů je zaklíněn nebo zaklínován do desek, jež tvoří vazbu – ochranu knižního bloku. Knižní blok (svázané složky) opatřený vazbou (desky s pokryvem a dalšími ochrannými i výzdobnými prvky) nazýváme knižním korpusem. Vnitřní strana desek zpočátku nebyla zakrytá, ale už u gotických vazeb se přelepovala papírem nebo pergamenem o rozměru dvoulistu dané knihy, jehož přilepenou polovinu nazýváme přideším, volná polovina se nazývá předsádka.

Složky vznikly skládáním pergamenu (papíru) na větší (binia – 2 dvoulisty, ternia – 3 dvoulisty) či menší formáty (kvaterny – 4 dvoulisty, quinterny – 5 dvoulistů, sexterny – 6 dvoulistů). Zpravidla se psalo na volné složky, které byly svázány až po napsání textu. K tomu, aby bylo zachováno jejich správné pořadí, slouží kustody nebo reklamanty.

Kustody: označení složek čísly (římskými i arabskými, někdy mohou být čísla vyjádřena i slovně).

Reklamanty: pod konec posledního řádku složky (někdy i hodně nízko u okraje) je napsáno další slovo (někdy i více slov) následující složky.

Takto se složky při vazbě nepomíchaly, nicméně vazbou ztratily svůj smysl a často při ní byly seříznuty.

Rukopisy mohly být (tak jako dnešní knihy) paginovány, kdy se číslem označovala každá strana, ale častěji byly foliovány – jedno číslo patřilo dvoustraně rozevřeného codexu. U foliace v dnešní době označujeme přední stranu písmenem **r** (**recto**), zadní stranu písmenem **v** (**verso**).

Vnitřní popis rukopisu se týká obsahové stránky. Větší část rukopisů neobsahuje jediné dílo, je do nich vepsáno více děl, mají tedy charakter sborníků. Tato díla bývají jen málokdy opatřována nadpisy s údajem o autorovi a o názvu. Někdy se mohou podobné údaje vyskytovat i na vazbě, na přideších či předsádkách, ale tyto údaje nemusejí být přesné ani správné, a tak je nutné, aby správné údaje byly zjišťovány (nejčastěji při katalogizaci).

K tomu je nutné sledovat incipity (prvních několik slov díla) a explicity (posledních několik slov díla), jejichž prostřednictvím můžeme identifikovat literární dílo. Seznamy incipitů jsou součástí moderních katalogů rukopisů.

K určení díla může napomoci i **kolofón** – písařův přípisek vyskytující se za explicitem. Obsahuje např. různé sentence, údaj o osobě písaře, době vzniku, ale i údaj o autorovi a tématu nebo i názvu díla. Kolofóny neměly pouze podobu písemnou, existuje i několik kolofónů obrazových. (V našem prostředí je nejznámější Hildebertova kletba, v níž je písař Hildebert se svým pomocníkem Everwinem zachycen při své práci, z níž ho vyrušila myš – ovšem podle velikosti spíše krysa –, která mu krade oběd. Srov. téma).